

Arrest

nr. 37 912 van 29 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn (Palestijnse origine), is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 november 2008 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 december 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 januari 2009.

1.3. Op 19 maart 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken op 28 juli 2009.

1.4. Op 14 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd aangetekend verzonden op 15 oktober 2009.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijns moslim afkomstig uit het vluchtelingenkamp Nahr al-Bared, gelegen in Libanon. U werkte er als schilder en speelde daarnaast voor de aan The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) gelinkte voetbalploeg. Op 20 mei 2007 begon het Libanese leger een offensief tegen “Fatah al Islam” en werd Nahr al-Bared het doelwit van bombardementen. Diezelfde dag werd u op het bureau van The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) uitgenodigd en werd verzocht om deel te nemen aan de strijd tegen het Libanese leger. Toen u dit voorstel afwees, werd u gewaarschuwd dat u de rekening hiervoor gepresenteerd zou krijgen. Omdat de bombardementen op Nahr al-Bared in hevigheid toenamen, vluchtte u op 23 mei 2007 samen met uw familie naar het vluchtelingenkamp Beddawi. U huurde er een woning en bekwam een job als schilder. In de herfst van 2007 kreeg u van de Libanese autoriteiten toestemming om Nahr al-Bared te bezoeken en stelde vast dat de woning van uw familie volledig vernield was. In mei 2008 werd u in Beddawi door drie aanhangers van The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) afgetuigd. Omdat u geen vertrouwen stelde in de kampautoriteiten van Beddawi deed u van deze geweldpleging geen aangifte. Op 25 oktober 2008 werd u door een aanhanger van The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) opgedragen om een bijeenkomst in het partijbureau van Beddawi bij te wonen, zoniet zou u geliquideerd worden. Bij deze bijeenkomst werd u opnieuw verplicht om zich als gewapend strijder aan te sluiten bij The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya). Diezelfde avond liet u uw broer het bericht overmaken dat u dit voorstel afwees. Hierop volgend werd op 1 november 2008 door een aanhanger van The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) een brief thuisbezorgd waarin u met de dood bedreigd werd. Uit vrees voor uw leven vluchtte u de volgende dag samen met uw echtgenote en beide kinderen naar Tripoli. Vier dagen later vluchtte u via Syrië naar Turkije. U reisde verder naar België en vroeg hier op 14 november 2008 asiel aan. Via uw broer vernam u inmiddels dat aanhangers van The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) tweemaal zijn woning bezochten en navraag naar u deden.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Libanon vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert en wel omwille van volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u door aanhangers van de partij The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) onder druk gezet werd om zich bij de gewapende partijvleugel aan te sluiten. Omdat u zulks weigerde, werd u met de dood bedreigd. Aangaande deze door u ingeroepen asielmotieven dient te worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat de partij The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) een dreigbrief op uw thuisadres liet bezorgen die niet alleen het logo van deze partij bevat maar die daarenboven ondertekend en afgestempeld werd door de plaatselijke voorzitter van deze partij Fayad Fares. Gelet op het feit dat een dergelijke uitgeschreven doodsbedreiging een strafbaar feit uitmaakt waarvoor deze zich blootstelt aan vervolging door de Libanese autoriteiten en/of door de kampautoriteiten van Beddawi dient te worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de plaatselijke voorzitter van The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) op dergelijke onbezonnen wijze te werk gaat. Zulks doet ernstige twijfel rijzen over de authenticiteit van dit door u voorgelegde document en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenzeer. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u niet weet te preciseren wanneer aanhangers van The Palestinian Popular Struggle Front (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) uw broer opzochten om navraag naar u te doen, weet evenmin met hoeveel ze waren, weet niet hoeveel tijd verliep tussen het eerste en het tweede bezoek en weet evenmin of deze belagers gewapend waren (zie gehoorverslag CGVS, p.17 – 18). Vermits dergelijke informatie cruciaal is om de door u ingeroepen vrees voor vervolging te kunnen inschatten dient te worden vastgesteld dat uw vage verklaringen

omtrent dit aspect van uw asielaanvraag de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven verder ondermijnt.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat tevens niet plausibel is dat u in Beddawi niet de minste poging ondernam om de bescherming van de kampautoriteiten in te roepen (zie gehoorverslag CGVS, p.13) gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat in geval van conflict tussen kampbewoners, al dan niet met een politieke lading, er in de kampgemeenschap actieve mechanismen voor bemiddeling en 'conflict resolution' bestaan. Aangezien de Libanese autoriteiten niet tussenbeide komen in intra-Palestijnse aangelegenheden, is men in geval van conflict aangewezen op de enige autoriteit in het kamp, het Popular Committee (PC; al-lajnat ash-sha'biyya). Het PC is niet alleen bevoegd voor de veiligheid en ordehandhaving in het kamp maar treedt ook op als bemiddelaar bij geschillen tussen kampbewoners, waarbij het indien nodig de rol van gerechtelijke instantie vervult. Het PC zal hierbij de voorkeur geven aan arbitrage: nl. bemiddelen in conflicten tussen families of individuele kampbewoners, of tussen kampbewoners en externen, 'conflict resolution'. In de praktijk betekent dit dat het PC optreedt als arbiter die bij een geschil een schikking treft (eventueel via sulh: verzoening = traditionele Palestijnse vorm van conflict resolution), rekening houdend met zowel de traditionele als de moderne vormen van sociale regulering. Enkel indien strict nodig (vb. fysieke bedreiging; criminele feiten) wordt een oplossing opgelegd via tussenkomst van de kamppolitie (in de door mainstream PLO gedomineerde kampen van het zuiden is dit de al-Kifâh al-Musallah / '(Palestinian) Armed Struggle'; in Nahr al-Bârid was dit een ongeveer 12 man tellend 'politie'-corps, de zogenaamde "Sociale Veiligheidsdienst" of "Veiligheidsdienst van de gemeenschap" / al-Amn al-ijtimâ'i), of via overdracht aan de Libanese autoriteiten. In politieke zaken wordt indien nodig het Security Committee (al-lajnat al-'amniyya, een subcomité van het Popular Committee) ingeschakeld, of wordt er een beroep gedaan op bemiddeling van lokale vertegenwoordigers van betrokken politieke (laïeke of islamistische) fracties om tot een oplossing te komen.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal nog op te merken dat er in de periode van 12 juli 2006 tot 14 augustus 2006 in Libanon een internationaal gewapend conflict aan de gang was waarbij er voor burgers een reëel risico bestond slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Intussen is de situatie grondig gewijzigd. Op dit ogenblik is de situatie in Libanon niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is. Een kopie van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is aan het administratief dossier toegevoegd. Uit deze informatie blijkt verder dat het gewapend conflict dat van 20 mei 2007 tot 2 september 2007 gevoerd werd in het vluchtelingenkamp Nahr al-Barid tussen het Libanese leger en aanhangers van Fatah al-Islam beëindigd is. Op dit ogenblik is de situatie er niet langer van die aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat en omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is. In verband met artikel 48/4, §2, b), stelt het Commissariaat-generaal vast dat u in Beddawi wordt opgevangen, dat u daar een woning wist te huren (zie gehoorverslag CGVS, p.2), dat u tijdens uw verblijf in dit vluchtelingenkamp uw job als schilder wist verder te zetten (zie gehoorverslag CGVS, p.2) en daarenboven een voedselrantsoenkaart uitgereikt werd (zie gehoorverslag CGVS, p.3). De behandeling die u er te beurt viel kan dus geenszins als onmenselijk of vernederend in de zin van art. 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.

De overige door u neergelegde documenten (uw vluchtelingenkaart, de vluchtelingenkaart van uw kinderen, de UNRWA-kaart van uw familie, de voedselrantsoenkaart die uw familie in Beddawi uitgereikt werd, de geboortecertificaten van uw kinderen en een schrijven opgesteld door Abu Riyadh Shetly betreffende uw voetbalcarrière) tonen uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden in bovenstaande vaststellingen niet betwist. Tot slot dient nog opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissing geenszins rationeel te verantwoorden is en hij dan ook niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing die door de Commissaris-generaal

genomen is. Verzoeker argumenteert dat aan zijn identiteit niet kan worden getwijfeld vermits hij zijn vluchtelingenkaart en UNRWA-kaart voorlegt. Verder verwijst hij naar de rechtsleer (Van Heule D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36) waaruit onder andere blijkt dat “de vrees voor vervolging enkel tot erkenning (zal) kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst”, “het bestaan van het door de asielzoeker ingeroepen risico van vervolging aldus (moet) worden bewezen” en “de bewijslast evenwel niet zover (gaat) dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn”. Tot slot onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en is hij van oordeel dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus werd ontzegd.

In een tweede onderdeel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de situatie binnen de Palestijnse kampen mensonterend is in de zin van artikel 48/4, §2, b zodat hij in subsidiaire orde in aanmerking komt voor het statuut van de subsidiaire bescherming.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) ernstige twijfel rijst over de authenticiteit van de voorgelegde dreigbrief daar het niet plausibel is dat ‘The Palestinian Popular Struggle Front’ (Jabhat al-nidal al-sha'biyya al-filastiniyya) een dreigbrief op verzoekers thuisadres liet bezorgen die niet alleen het logo van deze partij bevat maar daarenboven ondertekend en afgestempeld werd door de plaatselijke partijvoorzitter, die zich op deze manier blootstelt aan vervolging door de Libanese autoriteiten en/of de kampautoriteiten van Beddawi aangezien dergelijke schriftelijke doodsb bedreiging een strafbaar feit uitmaakt, (ii) hij niet weet te preciseren wanneer zijn broer door aanhangers van The Palestinian Popular Struggle Front werd opgezocht om navraag naar hem te doen, hij evenmin weet met hoeveel ze waren, hoeveel tijd verliep tussen het eerste en het tweede bezoek en of deze belagers gewapend waren, (iii) het niet plausibel is dat hij in Beddawi niet de minste poging ondernam om de bescherming van de kampautoriteiten in te roepen, terwijl er in de kampgemeenschap actieve mechanismen voor bemiddeling en ‘conflict resolution’ bestaan zoals gedetailleerd wordt toegelicht, (iv) de situatie in Libanon op dit ogenblik niet langer van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet omdat er voor burgers niet langer een risico op willekeurig geweld bestaat omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is, (v) ook in het vluchtelingenkamp Nahr el-Bared niet langer een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de gang is (vi) de behandeling die hem in Beddawi te beurt viel geenszins als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 48/4, §2, b) kan beschouwd worden aangezien hij er werd opgevangen, hij daar een woning wist te huren, hij tijdens zijn verblijf in dit vluchtelingenkamp zijn job als schilder wist verder te zetten en hem een voedselrantsoenkaart werd uitgereikt en (vii) de overige door hem neergelegde documenten enkel zijn identiteit en afkomst aantonen, welke gegevens niet worden betwist.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker Palestijn is, bijstand genoot van de UNRWA, zijn gewoonlijk verblijf had in Libanon, met name in het vluchtelingenkamp Nahr-al Bared en nadat het kamp het doelwit werd van bombardementen van het Libanese leger, hij samen met zijn familie vluchtte naar het vluchtelingenkamp Beddawi in mei 2007.

2.5. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende:

“Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

- a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...)"

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)"

De richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Artikel 1D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNWRA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNWRA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het Vluchtelingenverdrag. In het standpunt van het UNHCR in de nota van oktober 2002 over de toepassing van artikel 1 D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNWRA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNWRA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNWRA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. In bepaalde gevallen kunnen er echter redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied, bij voorbeeld omdat de overheid van dit land de terugkeer weigert. (UNHCR, "Statement on Article 1D of the 1951 Convention", mei 2009, p. 13, en UNHCR, "Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees", oktober 2002 punt C. 7. "(...) If, however, the person is outside UNWRA's area of operations, he or she no longer enjoys the protection or assistance of UNWRA and therefore falls within paragraph 2 of Article 1D, providing of course that Articles 1C, 1E and 1F do not apply. Such a person is automatically entitled to the benefits of the 1951 convention and falls within the competence of UNHCR. The fact that such a person falls within paragraph 2 of Article 1D does not mean that he or she cannot be returned to UNWRA's area of operations, in which case, once returned, the person would fall within paragraph 1 of Article 1D and thereby cease to benefit from the 1951 Convention. There may, however, be reasons why the person cannot be returned to UNWRA's area of operations. In particular: (i) He or she is unwilling (...); or (ii) He or she may be unable to return to that area because, for instance, the authorities of the country concerned refuse his or her re-admission or the renewal of his or her travel documents." (eigen onderlijning))

2.6. Overeenkomstig artikel 1D van het Verdrag van Genève, waarnaar voormelde richtlijn en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijzen, en de interpretatie van artikel 1D door het UNHCR, moet derhalve worden nagegaan of een Palestijnse vluchteling, die onder de zorgen valt van de UNWRA, zich effectief onder die bescherming kan plaatsen. Indien het land van gewoonlijk verblijf van de Palestijn de terugkeer belemmert, dient deze persoon erkend te worden als vluchteling zonder dat artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag moet worden onderzocht, vermits hij/zij reeds vluchteling is.

2.7. De Raad merkt op dat aangenomen kan worden dat indien verzoeker terugkeert naar Libanon, hij opnieuw zal kunnen genieten van de bijstand van de UNWRA. De Raad stelt echter vast dat door de verwerende partij niet werd onderzocht of verzoeker zich effectief onder de bescherming van de UNWRA kan plaatsen, met andere woorden of de Libanese autoriteiten de terugkeer van Palestijnen al dan niet verhinderen.

Uit de beslissing van de rechtbank van Amsterdam (15 augustus 2008, AWB 08/27111) blijkt dat in 2007 en 2008 geen enkele laissez-passer werd verstrekt door de Libanese autoriteiten voor Palestijnen afkomstig uit Libanon, die niet de Libanese nationaliteit hebben. In een eerdere uitspraak van dezelfde rechtbank (14 januari 2008, AWB, 07/47384) wordt verwezen naar een brief van de Libanese overheid van 1 november 2006 waaruit het standpunt van de Libanese autoriteiten blijkt, met name, enkel

terugkeer voor personen met de Libanese nationaliteit en dit op grond van artikel 68(3) van de overeenkomst tussen Libanon en de Europese unie. De Raad is van oordeel dat verzoeker valt onder de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en verzoeker zich, door de weigering van de Libanese autoriteiten om de terugkeer van Palestijnen toe te staan, niet onder de bijstand en bescherming kan plaatsen van de UNWRA.

Voor zover verwerende partij van oordeel is dat de verblijfsrechtelijke consequenties van een beslissing van de Commissaris-generaal door de wetgever niet als primordiaal rechtsgevolg werden aangeduid en dat de Commissaris-generaal daartoe niet bevoegd is, is de Raad van oordeel dat in casu toepassing diende te worden gemaakt van artikel 1D van voornoemd Verdrag en dat de mogelijkheid van terugkeer een wezenlijk onderdeel is van dit artikel vermits moet vastgesteld worden of de verzoeker zich al dan niet onder de bijstand en bescherming van de UNWRA kan plaatsen.

Ten overvloede wijst de Raad op de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier (antwoorddocument RL-2009-002w van 13 januari 2009) waaruit blijkt dat *“de volledige heropbouw van het kamp (Nahr-al Bared) wordt voorzien voor midden 2011”, “de humanitaire situatie van de IDP’s in Baddawi schrijnend (is)”, “men (...) bijgevolg spanningen (optekent) tussen de aanwezige Palestijnse vluchtelingen en de IDP’s uit Nahr al-Bârid alsook hiermee gepaard gaande spanningen tussen UNWRA en de kampautoriteiten (de zogenaamde Iijan shabiyya (popular committee) in Baddawi”, het conflict (...) bovendien de spanningen verhoogde tussen de Palestijnse gemeenschap en de Libanezen in de omgeving”, “Palestijnse vluchtelingen in Libanon (...) reeds een beperkte toegang (hebben) tot werk, gezondheidszorg, sociale zekerheid en eigendomsrechten” en “door de vernieling van hun huizen en hun werk (de meesten werkten in het kamp) (...) zij extra kwetsbaar (zijn) geworden”.* Verwerende partij kan dan ook geenszins ter terechtzitting volhouden dat de algemene situatie in de kampen niet ernstig genoeg is of, zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt, de behandeling die verzoeker te beurt viel geenszins als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beschouwd kan worden.

2.8. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker vluchteling is in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 januari 2010 door:

dhr. M. BONTE,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE